

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

စာတောအလယ်မှာ စင်စင်တုံ့ စာ

စာအုပ် ၁၀၀ နှစ် ချက်များ

မောင်ရိုး

ဘဝမာယာလား အလှမာယာလား

စာအုပ်အမည် - မာယာဘုံ

စာရေးသူ - မြသန်းတင့်

"ဟိုး ... အနောက်တောင်စူးစူးကို ကြည့်လိုက်၊ မိုးပြဒယ်ကြီး မှောက်ထားသလို ခုံးခုံးကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်းကို တွေ့လား"

"မတွေ့ဘူး ဦးမြသန်း"

"သေသေချာချာကြည့်ပါဦး၊ ဒီမနက် ရာသီဥတုကောင်းသားပဲ မြူမဆိုင်းဘူး မဟုတ်လား"

"မဆိုင်းပါဘူး၊ တွေ့ပြီဗျို့ တွေ့ပြီ ဟုတ်တယ်၊ မိုးပြဒယ်ကြီး မှောက်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အဲဒါ ဘာကျွန်းလဲ ဦးမြသန်း"

"အဲဒါ မာယာဘုံကျွန်းပေါ့ဗျ၊ အက်ဒမန်ကျွန်းစုထဲမှာ ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ကျတဲ့ သူတွေကို အဲဒီ အက်ဒမန်ကျွန်းစုတွေထဲက ပို့ဘလဲယားထောင် ကို ပို့တယ်။ ကပ္ပလီကျွန်းလို့ မြန်မာတွေက ခေါ်တာပေါ့။ ယခုအထိ ကျွန်းနေဒေသခံလူမျိုးစုတွေ ရှိသေးတယ်။ မာယာဘုံက အစွန်းဆုံးမှာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေရာနဲ့ မိုင် ၅၀ လောက်ဝေးတာပေါ့။ ဘာကြောင့် မာယာဘုံလို့ ခေါ်သ

လဲတော့ မသိဘူး။ ဒီကျွန်းကို အမြဲတွေ့နေရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကြည့် နေရင်းနဲ့ ပျောက်ချင် ပျောက်သွားတတ်တယ်။ မိုးတွေရွာနေပေမဲ့ မထင်ဘဲ မြင်ချင်မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလို မာယာများ လွန်းလို့ မာယာဘုံလို့ ခေါ်တာလား။ မာယာတွေ များ လွန်းတဲ့ လူလောက၊ လူ့ဘုံ ကို အစွဲပြုပြီး တရားသဘောနဲ့ မာယာဘုံလို့ ခေါ်သလားတော့ မသိဘူးလေ"

"အဲဒီကိုသွားရရင် ကောင်းမယ်နော်" ကိုချစ်ဆွေက ကျောက်ပေါက်မာနှင့် သူ့မျက်နှာကြီးကို ပြုံးပြရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"မဲကြီးရာ ... နင် အဲဒီကိုသွားလို့ ကတော့ ငါးမန်းစာဖြစ်သွားဦးမယ်" သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို လှုပ်နေအောင်ရယ်ရင်း ကိုအုန်းမော်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည် ။ ထိုနေ့မနက်က ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ပွဲမှာ လူစုံလေသည် ။ တနင်္ဂနွေ အလုပ်နားရက်ဖြစ်၍ လည်း မနက်ဘက် လမ်းလျှောက် ထွက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အက်ဒမန်ကျွန်းစု ပို့ဘလဲယား အကျဉ်းထောင်တို့ အကြောင်း ဦးမြသန်းက ကျွန်တော်တို့ ကို ရှင်းပြနေလေသည် ။ ဦးမြသန်း (ဆရာမြသန်းတင့်ကို ရင်းနှီးသော ကျွန်တော်တို့ ဦးမြသန်းဟု ခေါ်ကြသည်) သည် မနက်တိုင်း လမ်းမှန်မှန်လျှောက်သည် ။ သူ့လမ်းလျှောက်ဖော်မှာ ခင်မောင်ဇော် (ဇော်ဝင်းကို) နှင့် ကျွန်တော်ဖြစ်သည် ။ ဇော်ဝင်းကိုက နောင်အခါ လမ်းလျှောက် မလိုက်နိုင်တော့၊ ကလေးဖြစ်၍ မနက်စောစောမထချင်၊ အအိပ်လည်း စုံမက်လေသည် ။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်အပေါ် စုပြုံပြီး အာရုံစိုက်တော့သည် ။ မနက် ၅ နာရီထိုးသည် နှင့် ကျွန်တော့်ခြေ ၂ ချောင်း ကို ဦးမြသန်းက အမြဲဆွဲနှိုးလေ့ရှိသည် ။ ထိုသို့ လမ်းလျှောက်သည့် မနက်ခင်းများ တွင် သူဖြတ်သန်း ခဲ့သည့် နိုင်ငံရေးခရီး၊ စာပေခရီးများ အကြောင်း၊ သူ့ဝတ္ထုများ အကြောင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲ ပြောပြလေ့ရှိသည် ။ ဝတ္ထုရှည်ကြီး Novel တစ်ပုဒ် သူရေးဖို့ စဉ်းစားသွားကြောင်း၊ သူ့ဘဝဖြ

တံသန်း မှုကို အခြေခံရေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဝတ္ထုကြီးကို "အရှေ့တစ်
ခွင်လုံးနီး" ဟု သူနာမည်ပေးထား ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးပါ
သည်။ ။ မာယာဘုံဝတ္ထုအကြောင်းကို ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ကို ပြော မပြ
ဖူးခဲ့ပေ။

မှောင်ခိုလုပ်ငန်း Smuggling သည် နိုင်ငံတိုင်း၌ ရှိသည်။ ။ အနည်းနှ
င့်အများ လွှမ်းခြုံမှုနှင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ ကွာမည်။
အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်းသည် တရားမဝင် သည့်
ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် လူအများ
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြလေသည်။ ။ ကန့်သတ်ထားသော ကုန်
ပစ္စည်း၊ ပိတ်ပင်ထားသော ကုန်ပစ္စည်းအပေါ် မူတည်ပြီး မှောင်ခိုလုပ်င
န်း ၏ အကျိုးအမြတ်မှာ ကြီးမားခဲ့သည်။ ။ ယခုအခါ လူမှောင်ခိုလုပ်ငန်း
ကို နိုင်ငံတိုင်းတွင် အနည်းနှင့် အများ လုပ်ကြသလို နိုင်ငံအသီးသီးမှ အ
စိုးရအဖွဲ့များကလည်း ထိုလုပ်ငန်းကို ဖိဖိစီးစီး နှိမ်နင်း လျက်ရှိကြသည်
။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး ကျင့်သုံးခဲ့သော ဒေသများ တွင်
မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတွင် ကျယ် ပြီး ဈေးကွက်စီးပွားရေးဒေသများ တွင်
မှောင်ခိုလုပ်ငန်း လျော့ပါးလေသည်။ ။

မာယာဘုံသည် မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်းကို အဓိကအခြေခံပြီး ဇာတ်အိ
မ်ဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ် သည်။ ။ ဆရာမြသန်းတင့်၏ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်လွ
န် ကာလများက ရေးအားကောင်းကောင်း ဖြင့် ရေး သားခဲ့သော ပင်ကို
ရေးဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် "ကျွန်

တော်ဆက်၍ ရေးချင်သောဝတ္ထုများ " ကို ရေးခဲ့ပြီးနောက် ဓားတောင် ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ဖြတ်မည်၊ မာယာဘုံ၊ အညတရ ရုပ်ပုံလွှာများ ... စသည် ဖြင့် ပင်ကိုရေးများကို အဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့သလို ဘာသာ ပြန်များကိုလည်း အားကောင်းမောင်းသန် ရေးသားခဲ့လေသည်။ ။

မာယာဘုံတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ မှောင်ခိုသမလေး အေးမ ဖြစ် သည်။ ။ အမေမျက်စိခွဲဖို့ နှင့် ညီမလေး ကျောင်းပြီးဖို့ အတွက် မှောင်ခိုကု န်ကူးရင်း ရုန်းကန်ခဲ့သည်။ ။ သတ္တိရှိသည်။ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲတ စ်ယောက်တည်း အထက်အောက် စုန်ဆန်ရင်း ကိုမြင့်နှင့်တွေ့ကာ မေတ္တာမျှခဲ့ကြ သည်။ ။ ကိုမြင့်က ထောင်ထွက်၊ ထောင်ထွက် ဆိုသော်လည်း ရာဇဝတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျခြင်းမဟုတ်ဘဲ အထိန်းသိမ်းခံရသူဖြစ်သည်။ ။ မိုင်းအလုပ်လုပ်သည်။ ။ အေးမသည် လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးခဲ့ရလေ သည်။ ။ မာယာဘုံတွင် မှောင်ခိုရာဇာများ ၏ ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်ခြင်းများ ၊ ခွက်စောင်းခုတ်မှု များ ၊ အနိုင်ကျင့်စော်ကားပုံများကို ရေးထား သည်။ ။ ထိုထဲတွင် အရှက်အကြောက်နှင့် စော်ကားခြင်း နှင့် အစောကား ခံရခြင်းတို့ နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေးထားသည်။ ။

"လူတွေက သည်းခံခြင်းကို အားကောင်းချက်တစ်ရပ်လို့ မမြင်ကြဘူးကွ၊ အားနည်းချက် တစ်ရပ်လို့ မြင်နေကြတယ်။ အစော်ကားခံရတာဟာ ရှက်စရာလို့ ထင်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ အစော်ကားခံရတာဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ စော်ကားသူကသာ ရှက်စရာကောင်းတာပါ"

လောက၌ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်သူသည် ရှက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်၏။ စော်ကားသူ သည် လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်သူဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုသူသည် ရှက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်၏။ စော်ကားခံရသူသည်

လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အစော်ကားခံရသူသည် ရှက် စရာကောင်းသူ မဟုတ်။

ဆရာမြသန်းတင့်သည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလကတည်းက တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ် ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခဲ့သူဖြစ်သည် ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ် စသည့်ခေတ်များကို ကျော်ဖြတ်ရင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် စာရေးသားခဲ့သည် ။ ခေတ်များကို ဖြတ်သန်းရင်း ခေတ်အကြောင်းကို သိမြင်ခဲ့လေသည် ။

"ဒီမှာ ကိုမြင့်၊ ခေတ်ကြီးပြောင်းသလို တန်ဖိုးတွေလည်း ပြောင်းနေတယ်ကွ။ လူတွေရဲ့ အမြင်လည်း ပြောင်းနေတယ်ဆိုကြပါစို့။ ဒီခေတ်မှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ လူဟာ မှောင်ခိုချည်းပဲ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး မှောင်ခိုမလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါ့ပြစမ်းပါ၊ ငါကြည့်ချင်လွန်းလို့ ။ အရောင်းအဝယ်မလုပ်တဲ့ လူကော မှောင်မခိုဘူးလား၊ မှောင်ခိုတာပဲကွ။ အိမ်မှာ ပစ္စည်းမလိုပေမဲ့ လည်း ခွဲတမ်းကျရင် သွားထုတ်ပြီး ကိုယ်သုံးသလားဆိုတော့ မသုံးဘူး၊ အပြင်မှာ ပြန်ရောင်းစား၊ ဒါဟာ မှောင်ခိုတာ တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ မှောင်ခိုတယ်ဆိုတာ အကျင့်စာရိတ္တ ထိခိုက်တယ်လို့ ဘယ်သူကပြောသလဲ။ ခေတ်မီသူတိုင်း မှောင်ခိုလုပ်နေကြတယ်ကွ"

ဆရာမြ မာယာဘုံရေးသည့်ခေတ်က ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးခေတ်ဖြစ်သည် ။ ပြည်သူပိုင် လုပ်ငန်း၊ သမဝါယမဆိုင်တို့ ဖြင့် စီမံကိန်းချစီးပွားရေးစနစ်ကို ကျင့်သုံးနေသော ကာလဖြစ်၍ ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီများ မရှိ၊ ဈေးကွက်စီးပွားရေး မရှိပေ။ သမဆိုင်က ဆန်ကို တန်းစီစောင့်၊ ပြန်ရောင်းသူ များ ထံမှ ကောက်၊ ဆိုင်ကြီးများ ထံ ပြန်သွင်း၊ ရုံးများ တွင် ထုတ်ပေးသော အထည်စများ ၊ နို့မှုန့်၊ နို့ဆီ ဘူးများကို ဈေးထဲမှ

ဆိုင်များ တွင် မှောင်ခိုပြန်သွင်း ... စသော မှောင်ခိုစီးပွားရေးကိုမီခဲ့၊ ကျင်လည်ခဲ့ သူများ အဖို့ နားလည်နိုင်သည်။ ။ ထိုင်းနိုင်ငံမှ တရားမဝင် ဝင်လာသော ကုန်ပစ္စည်းများကို မော်လမြိုင် မှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန် သယ်ဆောင်ရောင်းဝယ်ကြပုံ။ တမူး - ကလေးဝလမ်းမှ အိန္ဒိယ ကုန်ပစ္စည်းများ မုံရွာဝင်၊ မုံရွာမှ တစ်ဆင့် မန္တလေး၊ ရန်ကုန် သယ်ဆောင်ကြပုံများမှာ မှောင်ခိုစီးပွားရေး၏ ပြယုဂ် များ ဖြစ်လေသည်။ ။

သို့သော် ဆရာမြက မှောင်ခိုစနစ်ကို ဆန့်ကျင်သည်။ ။ သူ့ဇာတ်ကောင် ကိုမြင့်ကလည်း မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်မလုပ်၊ ကိုမြင့်သည် ကူလီထမ်းသည် ၊ လယ်ထွန်သည် ၊ စပယ်ယာလုပ်သည် ၊ ဒရိုင်ဘာလည်း လုပ်သည်။ ။ နောက်ဆုံး ကျောက်မီးသွေးတွင်း တူးသမားအဖြစ် အလုပ်ကြမ်းလုပ် သည်။ ။ သမ္မာအာဇီဝသမား ဖြစ်လေသည်။ ။

အများ မိုးခါးရေသောက်တိုင်း သောက်ရမှာ လား၊ အများ မိုးခါးရေသောက်လို့ ကိုယ်လည်း သောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ လူဟာ သတ္တိကြောင်သူရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှ မဟုတ် သူများကိုပုံချပြီး ကိုယ့် အပြစ်ကို ဖော့တွက်ချင်တဲ့ လူရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒီလောက် အလုပ် မရှားပါဘူး။ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ်လုပ်ရင် ထမင်းတစ်နပ်တော့ ရပါတယ်။ "ထင်းခုတ်တောင်မှ ထမင်းတစ်လုတ်တော့ စားရမှာ မလွဲ" ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ စာလို ထင်းခုတ်စားတောင် ထမင်းတစ်လုတ်တော့ စားရပါတယ်။ လျှာမြက်ပေါက်တယ် ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက လူတွေက အပင်ပန်းမခံချင်ကြဘူး၊ အဆင်းရဲမခံချင်ဘူး၊ အရှည်ကို မကြည့်ဘူး၊ အလွယ်လမ်းကိုလိုက်ပြီး တစ်နပ်စားပဲ ကြံချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး၊ မလုပ်ချင်ဘူး။

စာရေးဆရာက သူ့အယူအဆကို ဇာတ်ကောင်အား ပြောခိုင်းရာ၌ တစ်ဖက်ချေပသူကို သာ အောင်ဖော်ပြသည်။ ။ ထိုအယူအဆက မှန်သည်ကို ဇောင်းပေးရေးပြီး တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်ချက်ကို အားနည်းစေသည်။ ။ တစ်ဖက်က ဆန့်ကျင်ချေပခြင်းမဟုတ်လျှင် အထောက်အကူဖြစ်အောင် ပို့ပေး စေသည်။ ။ ယခု ကိုမြင့်က မှောင်ခိုလုပ်ငန်းသည် ဝိသမလုပ်ဖြစ်သည်။ ။ ဝိသမလုပ်ငန်းကို သူ့အား မပေး၊ ကုန်ထမ်းလျှင် ထမ်းရပါစေ။ ခွန်အား ဉာဏ်အားဖြင့် ရှာဖွေစားသောက်ရသည့် သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်မျိုးပဲ သူလုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။ ။ ထိုစကားထဲတွင် "သူများကို ပုံချပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဖော့ တွက်ချင်တဲ့ လူရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်" ဆိုသော စကားကို သတိရ ဆင်ခြင်မိသည်။ ။ တချို့အရက်စွဲသူ၊ ဆေးစွဲသူ၊ ဖဲစွဲသူ စသော Addict ဖြစ်သွားသူများ အကြောင်း ပြောဖြစ်လျှင် သူတို့ ကိုယ်တိုင်နှင့် သူတို့ နှင့် ပတ်သက်သူများက သူတို့ အပြစ် သူတို့ အမှားဟု မပြောဘဲ သူတို့ အပေါင်းအသင်းများကို အပြစ်ပုံချတတ်သည်။ ။ မိမိက အပြစ်ကင်းပြီး သူတစ်ပါးမှာ သာ အပြစ်ရှိသည်။ ။ ပတ်သက်ခဲ့သော အယူဝါဒ၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းအသင်းကိုသာ အပြစ်လုံးဝပုံချပြီး မိမိမှာ အဖျက် ဆီးခံဟု ဖော့တွက်နေသူ၏ အသိရေချိန်နှင့် အရည်အချင်း ဆင်းရဲလှသည် ကို သိသာလှသည်။ ။ ကမ္ဘာကြီးဒုက္ခရောက်ရသည် မှာ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကြောင့် မဟုတ်။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို မွေးဖွားပေး လိုက်သော အရင်းရှင်စနစ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုမှ လောဘဇော တက်လွန်းသော နယ်ချဲ့စနစ်ကြောင့်၊ ဗိုလ်ကျစိုးမိုးရေးစနစ်ကြောင့်၊ ဝိသမလောဘကြောင့်ဖြစ်သည် ကို မျက်စိစုံမှိတ်ထား၍ မရနိုင်ပေ။

ဆရာမြသန်းတင့်သည် ပခုက္ကူသား ဖြစ်၏။ ပခုက္ကူ၊ ရေစကြို၊ မြင်းခြံတို့ တွင် ငယ်စဉ် ကတည်းက သူ ကျင်လည်ခဲ့သည်။ ။ ဂျပန်တော်

လှန်ရေးကိုလည်း ထိုဒေသတွင် အခြေစိုက် စည်းရုံးခဲ့ သည် ။ နိုင်ငံရေး သင်တန်းများ ပို့ချခဲ့သည် ။ လွန်ခဲ့သည့် ၅ နှစ်က ဆရာမြနှင့်အတူ ဂျပန် တော်လှန် ရေးကာလကို ဖြတ်သန်းခဲ့သော မြင်းခြံမှ ဦးမှိုင်း (ဆရာမှိုင်းဟု ခေါ်သည်) နှင့် တွေ့ပြီး ဆရာမြ အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မေးမြစ်ခဲ့၏။ "ကိုမြသန်းက မြင်းခြံခရိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းဆရာ ဗျ။ စစ်ရေးသင်တန်း မဟုတ်ဘူး ။ နိုင်ငံရေးသင်တန်းပို့ချတယ်။ နယ်ချဲ့စနစ်၊ ဖက်ဆစ်စနစ် အကြောင်း၊ အရင်းရှင်ဝါဒနဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ လည်း ငယ်ငယ်ပဲ၊ သူလည်း ၁၆ နှစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာတော့ တကယ်တော်ဗျာ ။ အဲဒီတုန်းကလို ကျွန်တော်တို့ ကို နေ့စဉ်ပို့ချတဲ့ စာအုပ်က ဘာလဲသိလား အိန်ဂျယ်ရေးတဲ့ အိမ်ထောင် မှု၊ ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းနဲ့ လူတန်းစားတို့၏ မူလအစဆိုတဲ့ စာအုပ်ပဲ။ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိ ပါတယ်" ဟု ဆရာမြအကြောင်း ပြောပြဖူးသည် ။ ဆရာမှိုင်းသည် တောင်ဥက္ကလာပ ဖိ ရပ်ကွက်တွင် နေ၏။ သူ့ကို သွားမေးစဉ်က ဆရာမြသား ဖိုးလမင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် လေထီး ဦးအုန်းမောင်တို့ အတူ ရှိကြလေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာမြသန်းတင့်က သူ ကျက်စားရာ ဒေသကို ဖွဲ့သီရာ၌ အလွန်ဝီပြင် သည် ။ သူဖော်ပြသော Atmosphere မှာ ပြောစမှတ်ပြုလောက်ပေသည် ။

"မိုးတွင်းဆိုလျှင် ယမားသည် ကြောက်စရာကောင်းသည် ။ ချောင်းပြင်က ကျယ်သည် ။ တချို့နေရာများ တွင် နှစ်မိုင်နီးပါးလောက် ရှိမည်။ မိုးမှုန်ချိန်တွင် ကမ်းတစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ကို ပျံ့ပျံ့ မျှသာ မြင်ရသည် ။ မိုးတွင်းချောင်းကျလာချိန်၌ လှိုင်းလုံးများက မြွေဟောက်အကောင်ပေါင်းများစွာ ပါးပျဉ်းထောင်၍ ပြေးလာသလို တအုန်းအုန်း အော်မြည်လိမ့်ဆင်းလာတတ်သည် ။ လှိုင်းထပ်၍ ကျ လျှင် ရေသည် အ

ဟု နံပြင်းစွာစီးကာ တွေ့သမျှကို တိုက်စားသွားသည် ။ ပုံတောင်ပုံညာ
ဘက်တွင် မိုး ကြီးသည် နှင့် ချောင်းရေသည် ထန်းတစ်ဖျားသာသာမြင့်
သော ကမ်းပါးစောက်တွေအထိ ပြည့်မောက် လျှံတက်ကာ ကုန်းပေါ်က
လူနေအိမ်ခြေ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတို့ ကို ဖျက်ဆီးဝါးမျိုသွားသည် ။ တောရို
င်း တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် လောဘတကြီးနှင့် ကျင်းထဲမှ ခုန်လှမ်း၍
ဟပ်လိုက်ပုံမျိုးနှင့်တူသည် ။ ပုံတောင်ပုံညာ ချင်းတွင်းတစ်လျှောက် စီး
လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ချောင်းငယ် လျှိုငယ်များ စွာတို့ ပေါင်း
ဆုံစီးဝင်သောကြောင့် သည် မျှ အရှိန်ပြင်းသလား မဆိုနိုင်။

ယမားကို ဖြတ်တော့မည်ဆိုလျှင် ချောင်းညာ၊ ပုံတောင်ပုံညာဘက်
က မိုးရိပ်မိုးခြေကို လှမ်း ကြည့်ရသည် ။ ပုံတောင်ပုံညာဘက်တွင် မိုးညို
လျှင် ယမားကို ဖြတ်မကူးလေနှင့်တော့။ ချောင်းလယ် ရေစီးတွင်
မျောပါမည်မှာ သေချာသည် ။ ဖြတ်ကူးရာ နေရာတွင် မိုးသည်းနေသော်
လည်း ချောင်းရေ မလာ။ သို့ရာတွင် ပုံတောင်ပုံညာတွင် မိုးညိုပြီဆိုလျှင်
တော့ ချောင်းရေတွေ ဝါးလုံးထိုး စီးလိမ့်ဆင်း လာတတ်သည် ။ ယမား
ချောင်းရေကို မည်သည့်ကားမျှ ပြေးမလွတ်"

ယမားချောင်းအကြောင်းကို အစပျိုးခဲ့သည် မှာ မာယာဘုံဝတ္ထုတွင်
ယမားချောင်းကပင် ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ယမား၏ ရက်စက်မှုနှင့်
အင်အားကို မှုန်းခြယ်နေခြင်းဖြစ်လေသည် ။ ယမားနှင့်ဖွင့်ပြီး ယမား
မှာ ပင် အေးမ နေခဲ့လေသည် ။ မာယာဘုံသည် မာယာများ လွန်းသော
ယမား ချောင်းကို ဖွဲ့သလား၊ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့်
အေးမကိုပင် ဖွဲ့သလား၊ မာယာများ လွန်းသော မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို ဖွဲ့
သလား၊ သို့မဟုတ် လူနေမှုစနစ်ကြီး၏ မာယာများ ပုံကို ဖွဲ့သလား၊ သို့မ
ဟုတ် လူ့ဘဝသည် မာယာဘုံကြီးနှင့်တူသည် ဟု ဖွဲ့သလားဆိုသည် ကို
ကျွန်တော်မသိ။ သို့သော် မာယာဘုံသည် ရင်နာစရာကောင်းလွန်းသော

အေးမတို့လို၊ ကိုထွန်းအောင်တို့လို စနစ်၏ သားကောင်များ အကြောင်း ကိုမြင့်တို့လို၊ တိုးမတို့လို လှိုင်းရိုက်ခံရသူများ အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ ကိုမြင့်က သူ့အဖေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ဖဆပလ လူမိုက်ကို ရှာသည်။ ။ တွေ့ သည့်အခါ သူ့ချစ်သူ အေးမ၏ အဖေ ဖြစ်နေသည်။ ။ အကျွတ်တရားရပြီး ရဟန်းဘောင်ရောက်နေ၏။ ထိုခေတ်က ပါလီမန်အမတ်၊ နယ်စားပယ်စားတို့ ၏ လက်သပ်မွေး တပည့်လူမိုက်များ သည် နယ် ပေါင်းစုံတွင် အနိုင်ကျင့်မှုနှင့် လူသတ်မှုများ စွာ ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။ ။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ် ... ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်မှာ ထိုခေတ်က ယုံတမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ သူ့နယ်အလိုက်၊ နယ်စားလို လူဆိုးများမှာ နာမည်ကြီးသည်။ ။ ငါးနီနီတွင် ဘယ်သူ၊ လယ်ဝေးတွင် ဘယ်သူ၊ ပျဉ်းမနား၊ မိတ္ထီလာ၊ ဖျာပုံ၊ မင်းလှ ... စသည် တို့ တွင် လည်း နာမည်တစ်လုံးစီနှင့် ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ကိုမြင့်က အေးမအဖေ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကိုခိုင်းသော ခေါင်းဆောင်ကို မေးသည်။ ။ မသိခဲ့ရ။ သိရသည့်အခါ ယခု မှောင်ခိုရာဇာ ဦးမြမင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ။

ဦးမြမင်းဆိုတာလေ မုံရွာမှာ အဓိကရ ကုန်သည် ကြီးတစ်ဦးပေါ့။ ။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဂျပန် စကားပြန် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဝင်တော့ အမှတ် (၁၃၆)၊ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှာ ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ။ နောက်ကျတော့ သူ့ခရိုင်က အာဏာရပါတီရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာတယ်။ ။ အဲဒီ ခေတ်တုန်းက သူ့နယ်မှာ ပဒေသရာဇ်တစ်ဆူလို မင်းမူခဲ့တယ်။ ။ အဲဒီခေတ်တုန်းက ရွေးကောက်ပွဲ တွေတုန်းကဆိုရင် အတိုက်အခံ အမတ်လောင်းရဲ့ မဲရုံကိုယ်စားလှယ်တွေကို အပျောက်ရှင်းပစ်ခိုင်း တာပဲ။ ။

ပါလီမန်ခေတ်က အာဏာရ ဖဆပလအဖွဲ့နှင့် အမတ်များ ၊ ပါတီလူ

မိုက်များ ၏ နိုင်ရာစား အကြောင်း ဆရာမြသန်းတင့်က မာယာဘုံတွင် ဖော်ပြထား၏။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ - ၅၀ ကို မီခဲ့ သူများ ၊ ထိုအဖြစ် ဆိုးကို မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါ ဘော်လကန်နိုင်ငံများမှ စစ်ရာ ဇဝတ်မှုများ ကို ကမ္ဘာတရားရုံးတွင် စစ်ဆေးနေပေသည် ။ စပိန်၊ အာဂျင်တီးနား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ ဖိလစ်ပိုင်တို့ ၏ သမိုင်းအမွေဆိုးများကိုလည်း ထိရောက်သင့်သည် ။ ယခု ဦးမြမင်းတို့ ကို ထိုနိုင်ငံများ မှ ယခင်အာဏာရများမှာ အမေရိကန်နှင့် စီအိုင်အေ၏ လက်သပ်မွေးတပည့်များ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည် ။

ယခု မာယာဘုံသည် တတိယအကြိမ်အဖြစ် အမေဥယျာဉ်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည် ။ မျက်နှာဖုံးကို ပန်းချီမောင်ညိုဝင်းက ဆွဲသည့်အဖုံးမှာ ဖောင်းကြွစာလုံး၊ ဖောင်းကြွပုံဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားလေသည် ။ စာမျက်နှာ ၄၉၀ ကို တန်ဖိုး ၂၂၀၀/- ဖြင့် ရောင်းချလေသည် ။ ယခုအခါ စာအုပ်ဈေးနှုန်း၊ စာအုပ်တန်ဖိုးသည် စာဖတ်သူအတွက် ကန့်သတ်ပစ္စည်း၊ ကန့်သတ်ကုန်လို ဖြစ်နေ ပြီ။ စက္ကူဈေးကြီးသလို ရိုက်ခ၊ ဖလင်ခ၊ ဘာခညာခများကြောင့် စာအုပ်ဈေးနှုန်းများ မြင့်တက်လာ သဖြင့် အငှားဆိုင်မှ သာ ငှားဖတ်ကြသည် ။ ငွေပိုရှိသူများ ၊ လူလတ်တန်းစား အထက်လွှာများကသာ စာအုပ်ကို အပိုင်ဝယ်ယူနိုင်ကြသည် ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ဈေးကြီးခြင်းမှာ အကြောင်းမဟုတ်တော့ သလို ဖြစ်လာသည် ။ အဖုံးကောင်းကောင်း ၊ စာရွက်ကောင်းကောင်း ဖြင့်ရိုက်သော စာအုပ်တွင် စာဖတ်သူကြိုက်သော စာရေးဆရာဖြစ်လျှင် ရောင်းရလေတော့သည် ။

ဆရာမြက မာယာဘုံတွင် မှောင်ခိုကို ရှောင်ရင်း မှောင်ခိုဖြစ်သွား၊ ခွင့်လွှတ်သည်းခံနေသည့် ဘဝမှ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သည့်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားသူများ အကြောင်းကိုလည်း ရေးထားသည် ။

အရင်တုန်းကတော့ သည်းခံနိုင်ရန်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရန် ကောင်းတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ အစ်ကို သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုစော်ကားသူ၊ ဖိနှိပ်သူ၊ နိုင်ထက် စီးနင်းလုပ်သူကို ဘာဖြစ်လို့ သည်းခံရမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ။ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ။ ခွင့် မလွှတ်နိုင်ဘူး။

မှောင်ခိုသမားအများစုက ထမင်းတစ်လုတ်ကို ကြက်ယက်သလို ရှာစားနေရသူတွေ၊ ကြံရာ မရလို့ လုပ်ကိုင်စားနေကြရသူတွေဆိုတာ အစ်ကိုမြင်လာတယ်။ မှောင်ခိုသမားကို ကြည့်တဲ့ နေရာမှာ အမြတ်ကြီးစားပြီး လူတွေကို မတရားသဖြင့် ခေါင်းပုံဖြတ် သွေးစုပ်နေတဲ့ မှောင်ခိုကုန်သည် ကြီးတွေ နဲ့ ကြက်ယက်သလို အပြေးပြေး အလွှားလွှား၊ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ရှာဖွေစားနေကြရတဲ့ အရင်းမဲ့၊ အလုပ်လက်မဲ့ မှောင်ခိုသမားလေးတွေကို ခွဲခြားမြင်တတ်လာတယ်။ လူတွေကို သွေးစုပ် အမြတ်ကြီးစားနေတာဟာ အဲဒီမှောင်ခိုကလေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မာစီးဒီးကြီးတွေ၊ ကိုရိုလာကား ကြီးတွေပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သိန်း သောင်းချီလုပ်နေတဲ့ အမြတ်ကြီးစားတွေပါ။

မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို မလွဲမရှောင်သာလုပ်ရင်း၊ ဘဝပျက် အိမ်ထောင် ပျက်သွားရသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရှိသည် ။ တစ်ယောက်က အစိုးရအမှုထမ်း၊ လက်နှိပ်စက်စာရေး ဖြစ်သည် ။ ကလေး ၅ ယောက်နှင့် ရုန်းကန်နေရင်း အမျိုးသမီးက မော်လမြိုင်နှင့် မှောင်ခိုကုန်ကူး လေသည် ။ ကလေးအမေဖြစ်သော်လည်း ငယ်ရွယ်ပြီး ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသည့် အမျိုးသမီးမှာ မှောင်ခိုလုပ်ရင်း ဘဝပျက်ခဲ့သည် ။ လင်နှင့် သားသမီးများကို ပစ်ပြီး တစ်ကိုယ်တော် လေလွင့်ငှက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည် ။ သူငယ်ချင်းမှာ ကလေးတစ်ပြုံကြီးနှင့် စာရေးလစာနှင့် ရုန်းကန်ရင်း အရက်သမားကြီးလုံးလုံးဖြစ်ကာ အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့်

သေဆုံးသွားရသည် ။ နောက်တစ်ဦးမှာ လည်း ထိုအတိုင်းပင် အမျိုးသမီးက တောင်ကြီးနှင့် ကုန်ကူးသည် ။ သွားရင်းလာရင်း တွေ့ဆုံခဲ့သော မှောင်ခိုသမားတစ်ယောက်နှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည် ။ သူငယ်ချင်းကလည်း နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ပြုလေသည် ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘဝပျက်ခဲ့ကြသည် ။

မာယာဘုံတွင် ဆရာမြက မှောင်ခိုသမားလေးများကို စာနာသည် ။ လူငယ်များကို အားထား သည် ။ ယမားချောင်း၏ ရေအလျဉ်အောက်တွင် အေးမလည်း အသက်ပေးသွားခဲ့သည် ။ လှေလှော် ရင်း တက်ကျိုးရုံမက၊ လှေပါနစ်သွားခဲ့သည် ။ သနားစရာ အေးမ၏ ဘဝကို မချီတင်ကဲ ခံစားရ အောင် ရေးထားသည် ။ မှောင်ခိုအသေးစားကနေ အကြီးစားဖြစ်လာပုံ၊ သာမန်စားသောက်ကုန်မှ နေ ကျောက်ကုန်ကူးလာပုံများကို တွေ့ကြရ၏။ သို့သော် အေးမတို့ မှာ မှောင်ခိုသားကောင်များ သာ ဖြစ်ရသည် ။ နေလင်းအောင်တို့ ၊ ကိုထွန်းအောင်တို့ မှာ မှောင်ခိုရာဇာကြီးများ ၏ နယ်ရပ်များ သာ ဖြစ်ကြ လေသည် ။

"သူဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ အာဏာကိုလိုချင်တော့ အစ်ကိုအဖေကို သတ်ခဲ့တယ်။ အာဏာဆိုတာ နာမည်ကြီးမှုလည်း ပါတာပေါ့လေ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လိုချင်တော့ ကိုထွန်းအောင်ကို သတ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းနဲ့ နေလင်းအောင်ရဲ့ တပည့်ဟာ သူတို့ ရွှေ့ရာသွားရတဲ့ နယ်ရပ်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးမြမင်းတို့ ၊ ဦးကျင်စိန်တို့ ကတော့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ကြိုးယောင်ဆောင်နေနိုင်ကြသေး တယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကြာကြာကြိုးယောင်ဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့ မှာ လမ်းကြိတ်စက်အောက် ရောက်ကြရမှာ ပါ"

"အစ်ကိုကတော့ အဘဦးစံတင်ရဲ့ သား မောင်စံခိုင်တို့လို၊ တိုးတို့လို

လူငယ်တွေအပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ထားတယ်။ အနာဂတ်ကို တိုးတို့ ပိုင်တယ်။ မောင်စံနိုင်တို့ ပိုင်တယ်။ တိုးတို့ ဟာ အညွန့် တလူလူရှိနေတုန်း မို့ မနက်မိုးသောက်မှာ ထွန်းတောက်တဲ့ နေမင်းကြီးနဲ့ တူတယ်"

ထို့ကြောင့် မာယာဘုံသည် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို အခြေပြုသော သရုပ်မှန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ လူငယ်ပြုပြင်ရေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ မှောင်ခိုဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထုလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မှောင်ခိုခေတ် လူနေမှုဘဝနှင့် ထိုခေတ်လူတန်းစားများ၏ ဘဝကို ဖော်ကျူးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်ကား စာပေသမိုင်းတွင် တင်ကျန်ခဲ့ပေသည် ။

ဗြူးတီးမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်၊ ၂၀၀၅

ဦးသန်းထွတ် (တိုက်စိုး) ၏ လက်ရွေးစဉ်စာများ (၁)

SELECTED WRITINGS OF

U THAN HTUT (TAIK SOE)

စာအုပ်အမည် - SELECTED WRITINGS

စာရေးသူ - U THAN HTUT (TAIK SOE)

စာပေဝေဖန်ရေးအပေါ် မတူတဲ့ အယူအဆ နှစ်မျိုးရှိပါသည် ။ တစ်မျိုးက ဝေဖန်ရေးဆိုတာ မခက်ပါဘူး။ မကြိုက်တာ၊ သဘောမတူတာရှိရင် မကြိုက်သလို၊ သဘောမတူသလို ဝေဖန်လိုက်မှာ ပေါ့ဆိုပြီး အချက်အလက်နဲ့ ခြွင်းချက်ပြဿနာတွေကို အဓိကထားတဲ့ အယူအဆဖြစ်တယ်။ ဥပမာ AIDS ရောဂါကာကွယ်ရေးနဲ့ ထိန်းချုပ်ရေး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်မှာ အကြောင်းအရာဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို ဝေဖန်သုံးသပ် ညွှန်းဆိုရမှာ ထက် စာရင်းဇယား လွဲနေတာမျိုးလောက်ကို အာဇာနည်တစ်စုံနဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ရေးသားတာမျိုးကို လုပ်တတ်ကြ တယ်။ စာပေဝေဖန်ရေးမှာ အချက်အလက် စာရင်းဇယားအမှားအယွင်းကို ထောက်ပြဝေဖန်သင့်တာ တော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာ အယူအဆကို ပိုပြီး အလေးပေး ဝေဖန်သင့်တယ်။

ဒုတိယအယူအဆကတော့ စာပေဝေဖန်ရေးဆိုတာ အလွန်လေးနက်တယ်။ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း နည်းနာနိဿယနဲ့ ဝေဖန်ရေးသားမှ စာပေဝေဖန်ရေးဖြစ်တယ်။ ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ်နဲ့ သင်ကြားကျက်မှတ်ပြီးမှ စာပေဝေဖန်ရေးလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆဖြစ်ပါတယ်။ ဝေဖန်ရေးတွေ ကို သုတေသနပြုထားတဲ့ ပညာရှင်တွေရဲ့ အချက်အလက်၊ သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီ မကိုက်ညီ တိုင်းတာပြီး ဝေဖန်ကြတဲ့ ဝေဖန်ရေးမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပညာရှင်ဆန်တဲ့ အယူအဆမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်။ သူတို့ က စာပေဝေဖန်ရေး ဟာ အနုပညာတစ်ရပ်ဆိုတာထက် ပညာရပ်တစ်ခုဆိုတာကို အလေးထားကြတယ်။ တကယ်တော့ စာပေဝေဖန်ရေးဟာ စာပေအနုပညာတစ်ခုပါပဲ။ အချက်အလက်ကိုလည်း ဝေဖန်ရမယ်။ ပညာရပ် လည်း ဆန်ရမယ်။ အနုပညာလည်း မြောက်ရလိမ့်မယ်။ စာများများ ဖတ်ပြီး ထိုးထွင်းမြင်တတ်ရေး တတ်တဲ့ ဝေဖန်ရေးဆရာမျိုးကိုသာ ပရိသတ်က လက်ခံယုံကြည်ပါတယ်။ လေးစားလောက်တဲ့ ဝေဖန်ရေးဆရာမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်။

Selected writings of U Than Htut

[Taik Soe]

ယခုလမှာ လည်း ဆရာတိုက်စိုးရဲ့ လက်ရွေးစဉ်စာတွေအကြောင်းပဲ ရေးချင်ပါတယ်။ စာပေ ဝေဖန်မှု (အတတ်ပညာ) ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးအကြောင်းကို ဆရာက "စာပေဝေဖန် ရေးတွင် နည်းနာနှင့်စပ်သော အခက်အခဲရှိပါသည် ။ ထိုအခက်အခဲသည် ရည်းစားထားနည်း နိဿ ရည်းစားအုပ်ကို ပြုစုသည့်အခါ ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲမျိုး ဖြစ်ပါသည် ။ တစ်ဖက်သားနှင့် မိမိ သမီးရည်းစားအဖြစ်သို့ရောက်အောင်

င် မည်သို့မည်ပုံပြုမူရမည်ဆိုတာ စည်းမျဉ်းဟူ၍ တထစ်ချ သတ်မှတ်၍ ရစကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်သား၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာကို လေ့လာခြင်း၊ ထိုသို့ လေ့လာရာမှ မိမိ၏ စွမ်းအားကို အသုံးချခြင်းသည် သာလျှင် ချစ်ရေးကြိုက်ရေးတွင် နီးစပ်နိုင် သောလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့အတူပင် စာပေဝေဖန်မှုကိုလည်း ကံ့ကူလက်လှည့် သင်ပေး၍ ရကောင်းသည် ဟူ၍ ကျွန်တော် မယုံကြည်ပါ။ စာကို အလေ့အလာများ၍ ထိုလေ့လာချက်များကိုမှီကာ မိမိဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စကိုသုံးမှ သာ စာကောင်းမကောင်းကို သိရှိနိုင်ပါမည်။ ဤသဘောဖြင့် ခေါင်းစီးနောက်ပိုင်းတွင် (အတတ်ပညာ) ဟူသော ပုဒ်စုကို ကွင်းပိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် မထင်မရှား ပြထားရခြင်း ဖြစ်ပါ သည် " လို့ ဆရာတိုက်စိုးက စာပေဝေဖန်ရေးဟာ ရည်းစားထားပုံနဲ့ တူတယ်လို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းရှင်း ခိုင်းနှိုင်းရေးထားပါသည်။ ။

ဝေဖန်ရေးဆရာဟာ စာဖတ်နာသူဖြစ်ရမယ်။ စာဖတ်မှ ၊ စာပေဗဟုသုတရှိမှ ၊ ဝေဖန်မယ့်စာရဲ့ အကောင်းအဆိုးကို သိမှာ ဖြစ်တယ်။ သတ်ပုံသတ်ညွှန်းကအစ စာပေကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်သိတဲ့ အခါ စာ တစ်ပိုဒ်၊ စာတစ်အုပ်ကို စနစ်တကျ သုံးသပ်ဝေဖန်နိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဝေဖန်ရေးဆရာ မှာ စေတနာပါဖို့ လိုတယ်။ ဝေဖန်တဲ့ စာရဲ့ အမှားကို ထောက်ပြဝေဖန်ရာမှာ စာရေးတဲ့ သူကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရ သိက္ခာကျဆင်းသွားအောင်၊ ကျိုးနွံသွားအောင်၊ စာမရေးရဲလောက်အောင်ဆိုတဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိရပါဘူး။ မှားတာကို ထောက်ပြရင် ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေ မှားနေတယ်၊ အမှတ် မှားလို့ မှားနိုင်တာဖြစ်မယ်၊ သတိချို့ယွင်းသွားလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာမျိုးလောက် ဝေဖန်သင့်တယ်။ ဘာမှ မတတ်ဘဲနဲ့ ရေးရသလားဆိုတာမျိုး ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် စော်ကားပြီး မရေးသင့်ပေဘူး။ စာပေ သဘောတရား၊ နိုင်ငံရေးအယူအဆ၊ စီးပွားရေး

သုံးသပ်ချက် ... စတဲ့ အမှားတွေ ပါနေရင်လည်း မှား တာတွေကို အချက်အလက်နဲ့ ထောက်ပြဝေဖန်သင့်တယ်။ တစ်ခါက ဘာသာပြန်မှားနေတဲ့ အချက် အလက်တွေကို ဝေဖန်ရေးဆရာက အမှန်တွေ တင်ပြပြီး ဝေဖန်ထောက်ပြတာမျိုးကို စာရေးဆရာက လက်ခံသင့်ပါတယ်။ ဆရာတိုက်စိုးက တချို့စာတွေ၊ မြန်မာစာအရေးအသားမှားနေပုံကို ယခုလို ထောက်ပြထားပါတယ်။

"ခေါ်တောကုလား ခတ်သောသမ္ဗန်မှာ ဘုရားရှိခိုးနေသဖြင့် ရေလယ်တွင် မျောနေ၏။"

ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် သမ္ဗန်ကပင် ဘုရားရှိခိုးနေသည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေပါသည်။ အမှန်မှာ ကုလားက ဘုရားရှိခိုးနေသဖြင့် သူခတ်သော သမ္ဗန်မှာ ရေလယ်တွင် မျောနေကြောင်းကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကို ကြည့်ပါဦး။

"လူငါးရာနှင့် သောင်းကျန်းနေသူတို့ ကို တိုက်ရမည်" ဟူသော အဓိန့် ဖြစ်ပါသည်။ လူငါးရာ လည်း တိုက်ရမည်၊ သောင်းကျန်းနေသူတို့ ကိုလည်း တိုက်ရမည်ဟူသည့်အနက်။ (လူငါးရာရှိသော သောင်းကျန်းနေသူတို့ ကို တိုက်ရမည်ဟူသည့်အနက်) သောင်းကျန်းနေသူတို့ ကို တပ်မတော်သား ငါးရာဖြင့် တိုက်ရမည်ဟူသည့် အနက်သုံးမျိုး စာဖတ်သူ၌ ရနေပါသည်။ အဓိန့်စာ၏ လိုရင်းသည် တတိယအနက်ဖြစ်ပါသည်။

စာပေအရေးအသားတွင် သဒ္ဒါမှန်ရုံ၊ ကာရန်မှန်ရုံနှင့် ရသစာပေမဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဝါကျဖွဲ့ထုံး ချွတ်ယွင်းပါက၊ ကာရန်အဆင်မသင့်ပါက မိမိ၏ စာသည် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထွက်နိုင်သဖြင့် ခရီးရောက်သင့်သလောက် မရောက်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောလိုပါသည် လို့ ရေးထားပါတယ်။

ဘာသာပြန်တွေကို ဝေဖန်တဲ့ အခါ အဓိပ္ပာယ်လွဲမှားပြီး ဘာသာပြန်ကြတာကို အဓိကထား ဝေဖန်ကြပါတယ်။ ယခင်တုန်းက ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ Akyaf လို့ အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီခေတ် က စစ်တွေကို ခေါ်ဝေါ်ခဲ့တဲ့ ဝေါဟာရကို "အက်ကျပ်" မြို့လို့ ပဲ ဘာသာပြန်လိုက်တဲ့ ဆရာရဲ့ အမှား Dragonfly ကို ပုစဉ်းလို့ ပြန်ရမယ့်အစား နဂါးပျံလို့ ဘာသာပြန်လိုက်တဲ့ အမှားတွေကို ထောက်ပြခဲ့ ကြတယ်။

တစ်ချိန်တုန်းက သတင်းစာသုံးစောင်မှာ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်မှားခဲ့တဲ့ အမှား တစ်ခုကို မောင်ရိုး သတိထားမိပါတယ်။ မြန်မာဘာသာနဲ့ ဘာသာပြန်လိုက်တဲ့ သတင်းက "စင်ကာပူလေဆိပ်တွင် သူနာပြုအမျိုးသမီးတစ်ဦးထံမှ ဘိန်းဖြူ ၅ ကီလိုဂရမ်ကို ဖမ်းဆီးမိလိုက်၏။ သူမကို မူးယစ်ဆေးဝါးဥပဒေအရ ရုံးတင်တရားစွဲမည်ဖြစ်သည်" လို့ ဖတ်ရပြီး နောက်တစ် စောင်မှာ တော့ "စင်ကာပူလေဆိပ်တွင် အမျိုးသား သူနာပြုတစ်ဦးထံမှ ဘိန်းဖြူ ၅ ကီလိုဂရမ်ကို သိမ်းဆည်းမိသဖြင့် ထိုသူကို မူးယစ်ဆေးဝါးဥပဒေဖြင့် ရုံးတင်တရားစွဲမည်ဟု သတင်းရရှိကြောင်း" လို့ ရေးထားတဲ့ အတွက် သတင်းနှစ်ခုမှာ အကြောင်းအရာတူပေမဲ့ တရားခံဟာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ကွဲလွဲနေပါတယ်။

ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတာကို ဖတ်ကြည့်တော့ သူနာပြုကို Nurse လို့ ပဲ ရေးထား တယ်။ Male Nurse, Female Nurse လို့ ခွဲခြားရေးမထားတော့ Nurse ဆိုရင် မိန်းမပဲလို့ ယေဘု ယျ နားလည်နေတဲ့ ဘာသာပြန်ဆရာက "သူနာပြုအမျိုးသမီး" လို့ ပြန်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှာ သူ့ကို ရုံးတင်မယ်လို့ ရေးရာမှာ နာမ်စားအဖြစ် He လို့ သုံးနှုန်းထားတယ်။ မိန်းမလား၊ ယောက်ျားလားဆိုတဲ့ သလွန်စဟာ He တစ်လုံးတည်းက ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို သတင်းတစ်ပုဒ်လုံးမှာ လည်း He တစ်လုံးတည်းက Gender ကို ခွဲပြခဲ့

တယ်။ အမှားဘာသာပြန်သူ က Nurse ဆိုတာကို ပေါ့ပေါ့ပဲ နှစ်မလို့ သဘောထားပုံရပြီး He ကို အမှတ်ထားပုံမရလို့ လွဲမှား သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာပေဝေဖန်မှု (အတတ်ပညာ) လို့ ဆရာတိုက်စိုးက သုံးနှုန်းထား တာပါ။ ဝေဖန်ရေးဆရာဟာ ထိုးထွင်းမြင်တတ်ဖို့ ၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ဖို့ ၊ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ဖတ် ဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာကို နားလည်ဖို့ လိုတယ်။ "ဩစတြေးလျက မြင်းကပ်တစ်ကောင်" တို့ ၊ ဒလဘက်ကမ်းက မတောက်တစ်ခေါက်ပဲ နားလည်သူတို့ စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးချိုးနှိမ်ရေးသားတာ။ ပါးကိုက် လို့ နားကိုက်တဲ့ လက်စားချေရေးသားတာတွေဟာ အဆင့်ရှိတဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးတွေ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး။

ဝေဖန်ရေးဆရာမှာ စာပေအမြင်သာမက နိုင်ငံရေးအမြင်၊ နိုင်ငံရေးသဘောတရားတစ်ခုခု ရှိရင် ပိုမိုပီပြင်ပြောင်မြောက်တဲ့ ဝေဖန်ရေးကို ရေးနိုင်ပါတယ်။ (ဦး)သိန်းဖေမြင့်ရဲ့ အစောပိုင်းက စာပေဝေဖန်ရေးမျိုး၊ ဗညားသီဟ (ဆရာဒဂုန်တာရာ)ရဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးမျိုးတွေကို ထောက်ပြချင် ပါတယ်။ ဆရာတိုက်စိုးက ယခုဆောင်းပါးမှာ "သည် မှတစ်ဖန် နောက်တစ်ဆင့် ပြောရပါဦးမည်။ မည်သည့် (စာပါ) အကြောင်းခြင်းရာ၏ နောက်တွင် မဆို ကာလဒေသ (ဝါ) ခေတ်ဟူ၍ ရှိပါသည် ။

စာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရာ၌ ထိုစာပါ အကြောင်းခြင်းရာ၏ နောက်ခံကားသဖွယ်ဖြစ်သော ခေတ် ကို သိထားနိုင်သဖြင့် အလွန်အကျိုးများ ပါသည် ။ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာအချို့ကို ကြည့်ပါလေ။ ထိုခေတ် က မြန်မာနိုင်ငံသည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်တွင် ရှိပါသည် ။ အုပ်စိုးသူအတန်းအစားနှင့် အုပ်စိုးခံ အတန်းအစားတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရပုံ၊ ထိုခေတ်စီးပွားရေး အခြေအနေ မည်သို့ရှိပုံ သိနှင့် ထားပါက သိပ္ပံမောင်ဝ၏

စာ (အချို့)ကို ဖတ်ရာတွင် ပို၍ သဘောပေါက်စရာရှိပါသည်။ သိပ္ပံမောင်ဝ်၏ အယူအဆ၊ သိပ္ပံမောင်ဝ်၏ အရေးအသားကိုလည်း ပို၍ သိမြင်လာစရာ ရှိပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် စာဖတ်သူသည် လည်းကောင်း၊ စာပေဝေဖန်သူသည် လည်းကောင်း သမိုင်းစိတ်ဖြင့် ကြည့်တတ်ရန် လည်းလိုပါသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် စာပေကို ဝေဖန်ရာတွင် လောကအတွေ့အကြုံရှိထားရန်လည်း လိုပါသည်။ ရသစာပေအစောင်စောင်၌ ဖတ်ကျွမ်း မှတ်ကျွမ်းရန်လည်း လိုပါသည်။ သဒ္ဒါလင်္ကာရ၊ အတ္ထာလင်္ကာ ရသဘောတို့ကို ခေါက်မိရန်လည်း လိုပါသည်။ သမိုင်းစိတ်ပြည့်ဝဖို့ လည်း လိုပါသည်။ ... လို့ နိဂုံး ချုပ် ရေးထားပါတယ်။

စာအစုံဖတ်၊ စာအစုံရေး၊ စာပေဗဟု သုတလည်း ကြွယ်လှတဲ့ ဆရာတိုက်စိုးလို စာပေပညာ ရှင်တစ်ယောက် မရှိတော့တာ နှမြောစရာ အလွန်ကောင်းလှပါတယ်။

(Faces) မုခမဂ္ဂဇင်း

ဦးသန်းထွတ် (တိုက်စိုး) ၏ လက်ရွေးစဉ်စာများ (၂)

စာအုပ်အမည် - SELECTED WRITINGS

စာရေးသူ - U THAN HTUT (TAIK SOE)

လူ့ဘဝနဲ့ အကောင်းဆုံးအဖော်ဟာ ဘာလဲလို့ မေးလာရင် အကောင်းဆုံးအဖော်ဟာ "စာအုပ်" ပေါ့လို့ ကျွန်တော် ဖြေမယ်လို့ မောင့်ရိုး ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ စာအုပ်ဟာ အကောင်းဆုံး အဖော်၊ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်ပါတယ် စာဖတ်နေသူဟာ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေပြီး အာရုံကို မပျံ့ လွင့်တော့ပါဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာ က အားလုံးပါတယ်။ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာတရား စတဲ့ လူ့လောကနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာအားလုံး စာအုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ စာအုပ်ထဲ က အကြောင်းအရာတွေကို စာသိနဲ့ မှတ်ပြီး လောကထဲမှာ ဘဝသိဖြစ်အောင် တိုးဝင်ကြရတာပဲ။ စာ သိမရှိဘဲ လောကထဲဆင်းတဲ့ အခါ မျက်မမြင် ပုဏ္ဏားတွေ ဆင်စမ်းပြသလို ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။

စာရေးခြင်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူတွေ၊ ဝါသနာပါလို့ စာရေးနေသူ၊ စာရေးဆရာ တွေဟာ စာကိုဖတ်ရမယ်။ ဝါသနာအဖြစ်နဲ့ လည်း ဖတ်ရမယ်။ လုပ်ငန်းအဖြစ်နဲ့ လည်း ဖတ်ရပါမယ်။ စာမဖတ်ဘဲ စာရေးလို့ မရနိုင်ဘူး။ စာမဖတ်ဘဲ စာရေးဆရာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ တချို့ စာ

ရေးဆရာတွေ ဟာ စာမဖတ်ကြတော့ဘူး။ ယခင်ရှိခဲ့တဲ့ ၊ ဖတ်ခဲ့တဲ့ ဝမ်းစာလေးတွေနဲ့ ပဲ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ စာတွေမှာ အသစ်မပါတော့ဘူး။ ယခင်ရှိတဲ့ ဝမ်းစာနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း ဝမ်းစာ ကုန်သွားတဲ့ အခါ ရေးစရာလည်း ကုန်သွားတော့တာပဲ။ သူတို့ အိမ်မောင်ရိုးရောက်သွားတော့ စာအုပ် လေး တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒီအထဲမှာ ဘာသာရေးစာအုပ်က တစ်အုပ်လောက်တွေ့ရ တယ်။ သူရေးတဲ့ စာအုပ်က လျှို့ဝှက်သည်းဖိုတွေ၊ စုံထောက်တွေပါ။ သူနဲ့ စကားပြောရတဲ့ အခါ မောင်ရိုးအတွက် ဗဟု သုတ ကြွယ်ဝစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဘာသာ ပြန်ဆရာပါ။ သူ့အိမ်မှာ လည်း အင်္ဂလိပ် စာအုပ်ရယ်လို့ သုံးအုပ်လောက်ပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါတွေက အပေါစား ဝတ္ထုတွေချည်းပဲ။ ဆိုးတာက အဘိဓာန်စာအုပ် မတွေ့ရတာပဲ။ အိတ်ဆောင်၊ အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ အဘိဓာန်အသေးလေးတစ်အုပ်ပဲ တွေ့ရတယ်။ အခန်းထဲမှာ များ အောက်စဖို့ ဒ်တို့ ၊ ဝက်ဘ် စတာတို့ ၊ ချိန်ဘာတို့ ၊ လောင်းမင်းတို့လို အဘိဓာန်ကြီးကြီးတွေ သိမ်းထားသလားဆိုပြီး ခင်ဗျား ဒီရှင်နရီတွေရောလို့ မေးကြည့်တော့ ဒီမှာ လေဆိုပြီး အိတ်ဆောင်လေးကို ထိုးပြတယ်။ တခြား မရှိတော့ဘူးလားဆိုတော့ မရှိတော့ဘူးတဲ့ ။ သိပ်မလိုအပ်လို့ အဘိဓာန်မထားတာပါတဲ့ ။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ၊ ဝေါဟာရတွေ အဘိဓာန် မထားရလောက်အောင် လုံလောက်ပေါများ နေပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

မောင်ရိုးကြားဖူးတာက စာအလွန်ဖတ်ပြီး အဘိဓာန်ကို အမြဲကြည့်သူတွေမှာ အားနက်ဟဲ မင်းဝေးပါတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူ့အိမ်နေရာတိုင်းမှာ စာအုပ်တွေချည်းပဲ။ အဘိဓာန်တွေလည်း မျိုးစုံ ရှိသတဲ့ ။ အိမ်သာထဲမှာ တောင် စာအုပ်စင်ရှိတယ်။ အဘိဓာန်တွေ ထားတယ်။ သူရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေမှာ စကားလုံးတွေ ဝေါဟာရတွေကို ပြန်ဖတ်ပြီး ပြန်ပြင်လေ့ရှိ

သတဲ့ ။ ပြင်တဲ့ အခါ အဘိဓာန်တွေကို လှန် လှောကြည့်ပြီး ပြင်တာ ဖြည့်တာမျိုးတွေ လုပ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဆရာမြသန်းတင့်ကို သိခါစတုန်းက သူ့ရဲ့ ဘာသာပြန်ဆိုမှု၊ အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်မှုတွေကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသိတာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဆရာ အဘိဓာန် ကြည့်ရသေးလားလို့ မေးတော့ ဆရာ က ရယ်မောပြီး ကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဘာသာပြန်တဲ့ အခါ အဘိဓာန်မဆောင်ရတဲ့ ဘာသာပြန်ဆရာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲလို့ ဖြေပါတယ်။ ကာလတစ်ခုကို နှစ်အတော်များများ အတူ ဖြတ်သန်းရစဉ်ကဆိုရင် ဆရာမြဟာ အချိန်ရတိုင်း အဘိဓာန်စာအုပ်ကို မျက်မှန်ထူထူကြီးနဲ့ အမြဲဖတ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာဘမော်ဆီ ရောက်သွားတဲ့ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ "ဆရာကြီး စာရေးနေတာကို ကျွန်တော်က စောင့်ရင်း ကြည့်လိုက်တော့ အင်္ဂလိပ်လို ရေးနေတာ ဘေးမှာ လည်း အဘိဓာန်တွေနဲ့ ချိန်ဘာရော၊ အောက်စဖို့ဒ်ရော တွေ့တယ်။ ရေးပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စကားလာပြော တော့ "ဆရာကြီး အဘိဓာန်ဆောင်ရသေးလား" လို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါ "ဟ ... ဆောင်ရတာပေါ့။ ဘယ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လူမျိုးဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်ဆောင်ရတာ ချည်းပဲ မှတ်ထား" လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ဥပဒေရော၊ အင်္ဂလိပ်စာ E.Litt. ရော ဒေါက်တာဘွဲ့ရတဲ့ လူနော်" လို့ မောင်ရိုးကို ပြောဖူးတာ မှတ်မိနေတယ်။ ဆိုလိုချင်တာက ယနေ့ စာရေးနေသူတွေ၊ အယ်ဒီတာလုပ်နေသူတွေ တချို့ဟာ (တချို့မက များ ချင်လည်း များ ပါလိမ့်မယ်) စာမဖတ်ကြပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်းတချို့၊ ဂျာနယ်တချို့ပဲ ဖတ်တယ်။ တချို့စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေ ဆိုရင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တောင် မဖတ်ကြဘူး။ တစ်နေကုန် ဖတ်သီဖတ်သီနဲ့ ဝမ်းစာရှာကြရတယ်။ ညနေ အရက်ဆိုင် ရောက်သွား၊ ညကျတော့ မူးမူးနဲ့ အိပ်၊ စာဖတ်ချိ

န် စာရေးချိန်လည်း မရကြရှာဘူး။

ဆရာတိုက်စိုးက သူ့ရဲ့ "စာသမား" ဆိုတဲ့ အက်ဆေးထဲမှာ ဘယ်လို ရေးထားသလဲဆိုတော့ ...

"စာသမားများ နှင့် စပ်၍ ကျွန်တော် သတိထားမိသည် မှာ စာသမား မည်သည် မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်သည့်အချိန်ကာလအတွင်း စာအုပ်မရှိလျှင် မနေတတ်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်လေသည် ။ စာသမားဟု ကျွန်တော် ကဆိုလိုက်သဖြင့် ထိုအသိုက်တွင် တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခ၊ အထက်တန်း ကျောင်းဆရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုဌာနဝန်ထမ်း၊ အယ်ဒီတာများ သာပါသည် မ ဟုတ်ပါ။ ဘာအလုပ်ကိုပင် လုပ်ကိုင်နေပေစေ၊ စာအုပ်ကို တယုတယရှိ တတ်သော၊ စာအုပ်ကို မက်မက်မောမော ဖတ်တတ်သော လူစားသည် စာသမားဖြစ်ပါသည် ။

သူ့အိမ်တွင်းသို့ မိတ်ဆွေ ဝင်ကြည့်ပါ။ သူ့တွင် စာအုပ်များများ မရှိ သည့်တိုင်အောင် ရှိသည့် စာအုပ်များ သည် ဆိုင်ရာစာအုပ်စင်၊ ဆိုင်ရာ အကန့်မှာ နေရာတကျမရှိသည် မှာ သေချာပါသည် ။ သုံး လေးအုပ်သ ည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးနေရာတွင် စုပုံလျက်သား ရှိကောင်းရှိပါလိမ့် မည်။ အိပ်ရာထဲ တွင် လည်း နောက်တစ်ခုရှိပါဦးမည်။ အိမ်အတွင်း၌ သာ မဟုတ်၊ လမ်းထွက်သည့်အခါ၌ လည်း စာ သံယောဇဉ်သည် စာသ မားနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာစမြဲ ဖြစ်လေသည် ။ ထိုသံယောဇဉ်သည် နည်းနည်းနောနော သံယောဇဉ်မဟုတ်ပါလော။ စာအုပ်မြင်လျှင် မကိုင် ရ မနေနိုင်သော ကိုယ့်အပါး၌ စာအုပ်ကြာကြာမရှိလျှင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ် တတ်သော သံယောဇဉ်ပင် ဖြစ်လေသည် ... လို့ ပါရှိပါတယ်။ တစ်နေ့ က မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့ Myanmar Historical Commission က ထုတ်ဝေ တဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ် ဖတ်ရတယ်။ အနှစ် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတုအထိမ်းအမှ

တ်အဖြစ် မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့က ထုတ်ဝေ တာပါ။ စာအုပ်ကတော့ Selected Writings Of U Than Htut (Taik Soe) ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါပဲ။ မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတိုက်စိုးရဲ့ စာတွေ အင်္ဂလိပ်လိုရေးတာရော၊ မြန်မာလို ရေးတာ ရော ထုတ်နုတ်ပြီး စုပေါင်းထုတ်ဝေလိုက်တာပါ။ (ဆရာတိုက်စိုးရဲ့ စာတွေ အကုန်မဟုတ်ပါဘူး) အဲဒီ မှာ ဖတ်စရာတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ တစ်အုပ်လုံး အကြောင်းလည်း ရေးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယခုရေးနေတဲ့ စာဖတ်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုက်ဆိုင်နေတဲ့ "စာဖတ်ဝါသနာ" ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို အသေအချာ ဖတ်လိုက်မိတယ်။ ဆရာ နောက်ဆုံးရေးသွားတဲ့ စာမူဖြစ်ပြီး တစ်ခါမှ ပုံမနှိပ်ရသေးဘူးလို့ မှတ်ချက်ရေးထားပါတယ်။

ဆောင်းပါးထဲမှာ ဆရာတိုက်စိုးရဲ့ စာဖတ်ဝါသနာပါလာပုံကို မှတ်သားဖွယ်ကောင်းအောင် ရေးထားပါတယ်။ တောမှာ နေပေမဲ့ အဖေဝယ်ထားတဲ့ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ သူရိယရုပ်စုံ၊ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် (သတင်းစာ) တွေကို မပြတ်ဖတ်ခဲ့ရပြီး စာဖတ်ဝါသနာပါလာပုံအဆင့်ဆင့်ကို ဆရာက ရေးထား တယ်။ စာဖတ်ဝါသနာပါသူဟာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက်၊ ဘယ်အရွယ်ရှိရှိ မျက်စိက ဖတ်လို့ ရနေ သေးသမျှ စာဖတ်နေပါတယ်။ စာမဖတ်ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် စွဲသွားတယ်။ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ပြီး စာအုပ်ကိုပဲ စွဲလမ်းနေတယ်။ အစားအစာက ခန္ဓာကိုယ်တောင်းဆိုမှုကြောင့် စားရတာ ဖြစ်ပြီး စာဖတ်တာကလည်း ဦးနှောက်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုတင်မကဘူး။

အကျင့်စရိုက်တစ်ခုအဖြစ် အချိန်ပြည့်တောင်းဆိုနေတတ်ပါတယ်။ စာအုပ်ဖတ်ပြီး အားကျလာပုံ၊ အတုယူချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နီး ကြားလာပုံတွေကိုလည်း ဆောင်းပါးထဲမှာ ပါပါတယ်။ မောင်ရိုးတို့ စာစ ဖတ်စဉ်မှာ လည်း စာအုပ်ထဲက ဇာတ်လိုက်တွေကို အတုယူတာ၊ စာအုပ်ထဲ သူရဲကောင်းတွေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို

အားကျ တာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့သမျှ ကြီးလာတဲ့ အထိ စံပြအဖြစ် စွဲသွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝကိုကျော်ဖြတ်လာ တဲ့ အခါ ဘဝနဲ့ ယှဉ်ပြီး အသိတွေပြောင်းလဲသွားတတ်ပါတယ်။ ငယ်စဉ် က ချန်ကေရှိတ်ကို သူရဲကောင်းထင်ခဲ့ပေမဲ့ ကြီးလာတဲ့ အခါ မော်စီတုန်းက ဇာတ်လိုက်ဖြစ် လာတာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။ မောင်ရိုးတို့ ငယ်စဉ်က လင်ကွန်းက အားကျပြီး တက္ကသိုလ်ပညာသင် တော့ လီနင် ကို သဘောကျခဲ့တယ်။ အသက်ရလာတော့ လင်ကွန်းရော၊ လီနင်ရော အားမကျတော့ ဘဲ အေးချမ်းမှုကို ရှာချင်လာတတ်ပါတယ်။

စာဖတ်ဝါသနာ ဆောင်းပါးမှာ ဦးဗရီဗိုရဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာရေးစာအုပ် ကို ဆရာတိုက်စိုး ဖတ်ခဲ့တာကို ရေးထားတယ်။

"ထိုစာအုပ်တွင် ပညာရေး၊ ကံ၊ လုံ့လဝီရိယ၊ ချမ်းသာရေး ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ခြင်းနှင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိဟူ၍ အခန်းခြောက်ခန်းခွဲ တင်ပြထားလေ သည် ။ အကြောင်းအရာအချုပ်မှာ စာအုပ် စာတမ်းမရှိသောအိမ်သည် ပြတင်းပေါက် ကင်းမဲ့သောအိမ်နဲ့ အလားတူကြောင်း ဖိုးရာဇာသည် ယာထွန်ရင်း ပေ၊ ပုရပိုက် လက်ကမချ မကြာခဏ ဖတ်ရှုသဖြင့် ပညာ တတ်ကာ မင်းဆရာဖြစ်လာ ကြောင်း၊ ကံမည်သည် ပြုလျှင်အသစ်၊ ဖြစ် လျှင် အဟောင်းဆိုသကဲ့သို့ ပစ္စုပ္ပန်ကံကို အာရုံစိုက်၊ ဉာဏ်ဝီရိယနဲ့ ယှဉ် တွဲ၍ သမ္မာအာဇီဝ လုပ်ဆောင်ပါမူ ဘယ်အရာမှ မဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ မိမိ ရော သူ တစ်ပါးပါ အကျိုးမချရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စီးပွားရှာရာ၌ တစ်နေ့ ဆယ်ပြားဖိုးသုံးသူသည် ကိုးပြားဖိုး သော်လည်း မသေနိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ဝ င်ငွေနှင့်ထွက်ငွေ ချင့်ချိန်သုံးစွဲလျှင် ချမ်းသာရေးလမ်းပေါ်ဆိုက် မည်ဖြစ် ကြောင်း၊ အနေအထိုင်အပြောအဆို၌ လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးသုံးပါး စောင့် ထိန်းအပ်ကြောင်းဟူ၍ ဖြစ်သည် "

လို့ ရေးထားပါတယ်။ ခေတ်စမ်းစာပေကာလမှာ ဆရာက မင်းသုဝဏ်ရဲ့ "လယ်တောက အပြန်" ကဗျာလေးကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပုံကို ရေးထားတယ်။ ကာရန်နဲ့ အနက် လိုက်ဖက်တဲ့ အတွက် ကဗျာ ဟာ ရင်ထဲ တန်းဝင်သွားတယ်လို့ လည်း ကောက်ချက်ချထားပါတယ်။ နောက် အမှတ်ရပြီး မမေ့နိုင် တဲ့ လယ်တီဆရာတော်ရဲ့ ကဗျာအချိုးကိုလည်း ရေးထားတယ်။

"မိုးမလင်းနိုင်ဘု

မြိုက်ခင်းညာဆီမှာ

ခါတော်မီ - သီမဝေ့နိုင်လို့

ဒီကွေ့တွင် နေကုန်မျှောပြန်ရ

အတောဘယ်မသတ်နိုင်တဲ့

ရဟတ်ဗွေ"

လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဆရာဇော်ဂျီ မြန်မာပြန်တဲ့ "စစ္စကိုမြို့က သူဌေးကြီး" ဝတ္ထုကို လည်း ဖတ်ခဲ့စွဲလမ်းခဲ့တယ်။ ယူဂိုစလားဗီးယား စာရေးဆရာအန်ဒရစ်ရဲ့ "ဖောတံတားသမိုင်း" ကို လည်း မှတ်မိနေတယ်။ ဆရာဇော်ဂျီပဲ ဘာသာပြန်ခဲ့တယ်လို့ ဆရာက ရေးထားပါတယ်။

စာဖတ်တာဟာ ကောင်းပါတယ်။ စာဖတ်တဲ့ အတွက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာနိုင်တယ်။ အသိ ဉာဏ် ရင့်ကျက်လာနိုင်တယ်။ ဗဟု သုတရှိပြီး လူလိမ်မခံရနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာဖတ်တိုင်း လူလိမ္မာ၊ လူယဉ်ကျေးဖြစ်မယ်လို့ တော့ ကောက်ချက်မချနိုင်ပါဘူး။ စာဖတ်ပြီး မိုက်ရိုင်းတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယေဘုယျအနေနဲ့ တော့ စာဖတ်သူဟာ စာမဖတ်သူထက် စဉ်းစားချင့်ချိန်မှု ရှိတာကတော့ အမှန်ပါ။ အသိတ

ရားရှိတာကလည်း အမှန်ပါပဲ။ စာဖတ်ဝါသနာပါတာဟာ အရက် ဝါသနာပါသူ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးဝါသနာပါသူ၊ လောင်းကစားဝါသနာပါသူတွေထက် ကောင်းတာ ကတော့ ငြင်းမရပါဘူး။ စာဖတ်ခြင်းဟာ မိမိအတွက်၊ မိမိမျိုးနွယ်အတွက်၊ မိမိလူမျိုးနဲ့ တိုင်းပြည် အတွက် အကျိုးတစ်ခုခု ပြုနိုင်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံကြရပါလိမ့်မယ်။

(Faces) မုခမဂ္ဂဇင်း
